

Вс.Данилевич

**Вірші
Н.Данилевич**

Цілюща яблунька

П'єса для театру ляльок на дві дії і вісім картин

Київ –1999

Дійові особи:

Марічка

Вовк, він же Юнак

Цар

Перший Міністр – старий

Перший Міністр – новий, він же Василь Гарбуз.

Перший хлопець

Другий хлопець

Німий

Сліпий

Дочка Міністра

Слуги, охорона, лікар

**Дія перша.
Картина перша.**

Ліс.

Марічка збирає гриби.

Шкультигаючи по лісовій галявині, вона наспівує пісеньку.

Пісня Марічки : Народила мене мати
В час недобрий і лихий,
Де ж калічці щастя взяти?
Поможи мені, святий !

Я б побігла, пострибала,
Коли б ніжки добрі мала,
Закружляла б у танку
Під деревами в садку.

Марічка: / Бачить гриб/ Ой, який красень! Гайда до мене у кошик.
А ось іще. Та тут їх багато! Ото мати зрадіє.

Збирає гриби і звертається до них з піснею.

Пісня Марічки: Диби, диби, дибиби
Ой пішла я по гриби
Пішла по опеньки
В неділю раненько.

Красеню – гриб,
У кошик – стриб,
Буде смачним обід!

Диби, диби, дибиби
Назбирала я гриби
Маслюки маленькі
Смагляві опеньки.

Красеню – гриб,
У кошик – стриб,
Буде смачним обід!

**Раптом чує Марічка, хтось жалібно скавчить...
Подивилась навкруги, пошкутильгала за пагорбок,
подивилась за кущик, а там Вовк, у якого лапка потрапила у пастку.
Марічка підкралася до Вовка.**

Марічка: Вовчику?! Що це ти стогнеш? Що з тобою сталося?
Лапка у капкан потрапила! Зачекай! Сиди, не ворущись.
Зараз я тебе визволю.

Марічка визволяє лапку Вовка з капкану.

Що, боляче? Ось, зараз перев'яжу твою лапу.
У мене і хустинка є.

Марічка перев'язує Вовку лапу.

Ну, от і все. Нічого, пошкутильгаєш трохи і пройде.
Я ось шкутильгаю і нічого, звикла. /Зітхає/
Тільки дітлахи сміються з мене. Та я не звертаю на них уваги. Ну, біжи собі!

Вовк поклав на плече Марічці лапу і почав лащитися.

Ну, досить, досить, йди собі.

Вовк наче крізь землю провалився, а на його місці з'явився паросток яблуні, Марічка узяла його в руки.

Марічка: Звідки це він узявся? І зацвів... це у таку пору...Що воно за диво?!

Почувся голос.

Голос: Візьми цю яблуньку і посади у своєму садку. А як виросте, то принесе тобі золоті яблука. Та яблука ті не прості будуть, а чарівні: зроблять вони тебе щасливою, і від хвороби будь-кого вилікують. І тільки ти володітимеш цією яблунею. Запам'ятай!

Марічка: Чудасія! А що, так і зроблю!

**Марічка взяла яблуньку, свій кошик з грибами і,
наспівуючи пісеньку, пошкутильгала додому.
Затемнення.**

Картина друга.

Село. Віддалік біліють хати. Край села – стежка.
Йде Марічка по стежці, несе кошик з грибами і паросток яблуні
і пісеньку співає.

Пісенька Марічки: Ой , казала мені мати,
Щоб у лісі не гуляти,
Щоб у лісі не гуляти,
Лиха собі не шукати
Ой мамо, мамо, мамо
Лиха собі не шукати.

Ой , казала мені мати,
Щоб у лісі не гуляти:
“В лісі вовк, сірий вовк,
Між кущами цовк, цовк, цовк.”
Ой мамо, мамо, мамо
Між кущами цовк, цовк, цовк.

**Раптом з- за тина з’являється голова хлопчика.
Він регоче і дразниться з Марічки.**

Перший Хлопець: Марічка – калічка
Пішла на долину,
Загубила торбину !

З’являється голова з-за тину другого хлопця.

Другий Хлопець: Погнала телицю,
Загубила спідницю !

Марічка, не звертаючи уваги, шкутильгає собі і наспівує пісеньку.

Пісенька Марічка: Ой, казала мені мати,
Щоб у лісі не гуляти.
А я в ліс пішла
І вовка знайшла,
Ой, мамо, мамо, мамо
І вовка знайшла!

А я вовка зустрічала...
Та із пастки визволяла...
Ой, мамо, мамо, мамо
Та із пастки визволяла!

Перший хлопець: Марічка – калічка
Ішла біля річки.

Другий хлопець: Знайшла деревину,
Побила тварину!

Перший хлопець: А тварина здохла,
Деревина всохла.

Марічка: А от і не всохла! Ось, погляньте!

Марічка зупинилася біля свого подвір'я,
і коло самого тина посадила паросток яблуньки.
І зробилося щось дивне.
Яблунька почала рости,
і в одну мить виросла у велике дерево, на якому рясніли,
наливалися золотом яблука.
Марічка підбігла до яблуньки, почала її обіймати, цілувати.
Хлопці скочили з паркана, підбігли, роздивляються.

Марічка: Моя яблунька! Дорогесенька!

Хлопці: Оце так диво! З чого воно взялося? Такого не може бути! Дай мені покуштувати, тоді повірю, що це насправді яблука, а не мара.

Марічка: А ти спробуй, зірви його і покуштуй.

Хлопці плигають, намагаються дістати і зірвати яблуко,
але воно не дається.
Хлопці вже на дерево лізуть, але все даремно.
Вони, навіть, почали збивати яблука палицею –
і тут нічого не виходить.

Марічка: Ну, що? Покуштували?

Перший хлопець: А ти, калічка, не дратуй!

Другий хлопець: Спробуй, зірви сама. Тоді будеш сміятися з нас.

Перший хлопець: От тоді ми посміємося з тебе!

Марічка: Спробуй!

Простягла Марічка руку до яблуньки,

**а вона сама свої гілочки схилила.
Впало яблучко у долоні Марічки.**

Перший хлопець: (зняксовіло) Таке-е-е-е !

**Відкусила Марічка яблучко, і трапилося чудо.
Вона відчула , що каліцтво її вже пройшло.
Перед хлопцями стояла струнка гарна дівчина.
Зраділа Марічка, бігає навколо яблуньки, від захоплення стрибає.**

Марічка: Я вже не калічка! Не калічка! Спасибі тобі, яблунька!

**Танцює Марічка навколо яблуньки,
Обіймає її, пісеньку співає.**

Пісенька Марічки:

На світі багато
Є дивних речей.
Ось диво у хаті,
Вже коло дверей...

Повір неодмінно,
Мій друже у диво
І двері скоріше
Йому відчини...
І щастя, нарешті,
До хати впусти !

Перший хлопець: То якесь диво !

Другий хлопець: Наче сон !

**Марічка підбігла до хлопців, схопила їх за руки,
І почала з ними стрибати, танцювати.
Радіють хлопці.
Раптом з'являється сліпа людина з торбою за плечима,
у руці палиця, якою він шукає стежину.
А діти від радості не помітили його.
Танцюючи, збили вони бідну людину з ніг.
Сліпець впав. Марічка підбігла до нього. Допомогла піднятися.**

**Марічка: Ой, пробачте, ми не хотіли. У нас така радість! А ви що,
зовсім нічого не бачите ?**

Підіймає його торбу .

О, і торбина ваша порожня.

Марися простягла руку, і впало у долоню яблуко.

Ось, візьміть ! Воно не просте... воно чарівне. Покуштуйте...
Може, і вам допоможе!

Сліпець: Мені вже ніщо не допоможе.

Марічка: А ви спробуйте !

**Сліпець надкусив яблуко, і його очі прозріли.
Він здивувався, зрадив.**

Сліпець: Я бачу! Бачу! Ліс, поле, квіти! Дівчино, спасибі тобі! Ти повернула мені життя! Побіжу до своїх родичів... Хай і вони потішаться зі мною.

**Сліпець залишив палицю і побіг, немовби скажений,
простягаючи руки з бажанням обійняти весь світ.
Він мало не звалив з ніг німого, який йшов стежиною.**

Німий: Е-е-е-е! О-о-о-о! Е-е-е-е!

Сліпий: Пробач! Це з радощів тебе я не побачив! Допоможи і йому,
дівчино!

Щасливий сліпий подався далі.

Марічка: (До німого сусіда) А йди сюди, Миколо!

Марічка зірвала яблуко і дала його німому Миколі.

На, візьмі, покуштуй його !

Німий бере яблуко і надкушує, і раптом як заголосить.

Німий: О ! Хо-хо-хо! Ах-ха-ха-ха-ха! Яблуко яке солодке! Марічко,
Я ж можу говорити, я ж можу говорити! Хай всі чують! Звіри,
птахи! О ! Хо-хо-хо! Ах-ха-ха-ха-ха!

Марічка: Я теж радію разом з вами.

Раптом почувся звук сурми і бій барабану.

Перший хлопець : То Цар з прогулянки повертається. Тікайте усі

мерщій! Бо він, коли побачить нас, то відразу забере у солдати .

Другий хлопець :Ховайся і ти, Марічко!

**Всі вмить розбіглися хто-куди.
Хлопці сховалися за паркан.
Марічка і Микола до городу, у другий бік побігли.
З'являється сурмач. Він сурмить. Другий слуга б'є у барабан.
У супроводі Першого Міністра з'являється Цар.
Зупиняється біля яблуньки.**

Цар: Що я бачу? При дорозі яблуня росте... А яблука на ній в золоті.
В моєму царстві це новина.

**Намагається зірвати яблуко.
Скаче, плигає, трусить дерево, жбурляє посохом, лізе на нього.
Зірвавсь, впав Цар з дерева.
Підхопили його слуги.**

Цар: (грізно) Зірвати яблука! Наказую я вам !

**Всі намагаються зробити теж саме, але даремно.
Яблуня не піддається, а тільки розкидує всіх у різні боки.
Розлітаються слуги цареві, падають пласком на землю.**

Цар: Перший Міністре! Наказую тобі! Зрубай яблуню під коріння !

**Перший Міністр дістає з-за паска сокиру,
яка у нього висить замість шаблі, і хоче зрубати яблуню.**

Але вона не піддається.

Перший Міністр: Кляте дерево! Його і сокира не бере. Тут потрібна тільки вибухівка !

Цар: Ти вже того... Занадто... А яблуню я таки зрублю! І яблука дістану !

Раптом з-за паркану вибігає хлопець.

Перший хлопець: Ой, батенько! Не треба! Залиште яблуньку! Вона добро приносить людям!

Цар: А ти звідкиль з'явився? Може, скажеш, хто її хазяїн ?

Перший хлопець: Ця яблунька дівчинки Марічки, тільки вона може зірвати яблука. Нікому вона не дається...Царю, батенько (падає на коліна) не губіть дерево даремно! Хай росте на щастя людям! Краще візьміть мене у солдати. Служити буду справно!

Цар: Бач, малеча яка завзята! Гуляй собі! Перший Міністре, знайдіть цю дівчину негайно! Якщо вона мені яблука у палац доставить, зроблю її царівною! Це мій наказ! Оголосити його скрізь, по всіх селах !

(До залу)

Може дійсно доньку знайду, про яку мріяв. А не виконаєш мій наказ, генеральські погони позриваю. Це я вмю, ти знаєш. Ти у мене який? Шостий? То буде замість тебе і сьомий!

Перший міністр: Ваша величність! Я знайду дівчину! Я приведу її до ваших ніг! Клянусь! А ти, Царю-батенько, підпиши наказ, що зробиш її царівною, і яблучка твої !

Цар: Я своїх слів на вітер не кідаю ! Оголосив закон (тихо до залу) і в стіл його ховаю.

Затемнення.

Картина третя.

Кімната дочки Міністра.

Вона чепуриться біля дзеркала.

Крутиться, одягається в різні сукні, наспівує пісеньку.

Милується собою, але вродливою її не можна назвати.

Пісенька дочки Міністра:

Ах! Імпортні сукні, намиста і хустки,

Білизна шовкова, спідниці і блузки...

На задрість усім одягаюся я,

У подруг немає такого вбрання!

У подруг немає такого вбрання!

В цей час до кімнати заходить Перший Міністр.

Перший міністр:Все чепуришся ?

Дочка:А що мені робити ? Так і літо пройшло. Он дочка твого

заступника похваляється, що Маркизею збирається стати, у Париж мандрує. А ти, Перший Міністр, грошей нахопав, що і перелічити не можна, а я все вдома.

Перший міністр:(озираючись) Помовч! Та за такі слова... Краще послухай мене. Яка там маркиза... Бути тобі Царівною !

Дочка: Не зрозуміла !

Перший міністр: Цар все мріє про доньку, якої у нього немає.От він і пообіцяв зробити Царівною ту дівчину, яка принесе йому золоті яблука.

Дочка:Отаке! А де ж їх взяти ?!

Перший Міністр:Я приведу тебе до тієї яблуні. Тільки зірвати яблука може дівчина, яка зветься Марічкою. Вона дає яблука тим, хто кривий, або косий, або сліпий. От ти і прикинешся кривобокою калічкою, і покличеш Марічку. Вона тобі яблучка дасть, а ти з тими яблуками та до Царя нашого, Батечки. Назвешся Марічкою, яблучка йому піднесеш. І тоді – ти Царівна! Він і наказ вже підписав! Ну, згодна ? ! Згодна бути Царівною?! А я біля тебе теж ... може царську корону примірю...Бо Цар наш... вже своє відцарював... Йому вже пора... гм...гм...

Дочка: Я царівна! Царівна-а-а-а ! От тоді нехай мої подруги повиздыхають від заздросців! Я царівна! Чуєте, ви?! Царівна-а-а-а !

**Біжить з кімнати , а слідом за нею Перший Міністр .
Затемнення.**

Картина четверта.

**Село. Стежинка, тини і яблунька.
Хлопці граються у свої забавки і співають пісеньки.**

Хлопці: (співають разом)
Вийшли хлопці з хати
У садку пограти.
У садку пограти,

Пісні поспівати !

Як у наше село
Чудо-юдо прийшло,
Чудо-юдо прийшло
Подарунки принесло

Дівкам стрічки,
Бабам черевічки,
Хлопцям свитки,
А діду завидки.

Дід сидить голосить,
Чуда-юда просить:
“Дай діду в копилку
Грошей на горілку”.

Раптом з-за тина з’являються голови Першого Міністра і його дочки. Він показує їй на яблуню, а сам зникає.

Дочка, яка переодяглася у стару калічку, шкутильгаючи, йде по стежинці до хлопців.

Її не впізнати. На спині з’явився горб, руки у неї тремтять.

Підійшла, дивиться на хлопців, на яблуньку.

Доторкнулася до неї. А тут, як із під землі з’явився Вовк і на дочку Міністра зуби свої вищарів.

Схопила Дочка Міністра деревину і почала його по спині лупцювати, і з садка виганяти.

Дочка: Геть, звідсиля, тварюко! Гей, хлопці, женіть цю тварюку, бо я її зараз камінням заб’ю !

Хлопці теж взяли деревину і почали Вовка виганяти.

Вовк зникає.

Перший хлопець: Звідкиля він тут узявся ?

Дочка: (до хлопців) А скажіть, хлопчаки, чия ця яблунька?!

Перший хлопець: То нашої Марічки.

Дочка: А де ж вона ?

Другий хлопець: Он, за городом гусей пасе.

Дочка:Поклич її, золотко !

Перший хлопець:Та он вона сама сюди йде.

З'являється Марічка.

Дочка:То це ти Марічка?

Марічка:Так ! А ви звідкиля, бабусе? Мабуть, здалеку?

Дочка: Ой, серденько, ледь причволала до тебе.

Калічка я, бачиш? Отак все життя страждаю, і світ мені не милий, і радощів я не бачила. Кажуть, що ти бідним калікам та знедоленим допомагаєш. Що у тебе яблука є такі...цілющі.

Марічка: Так, бабусе. Я дам вам яблучко. Воно неодмінно вас Вилікує. Я теж калічкою була, а тепер бачите.

Підстрибнула, перекрутилася на одній ніжці.

Я вас розумію. Ось зірву яблука і дам вам.

Марічка простягла руку, і у долоню їй впало яблуко.

Ось, бабусе, візьміть !

Дочка ховає яблуко у хустку.

Дочка:У мене ще стара мати. Вона сліпа... Може, і їй даси ?

Марічка:Чому не дати! Ось, візьміть !

Зриває і дає їй ще яблука. Дочка знову ховає у хустку.

Дочка:У мене ще й батько німий.

Марічка:Ось і для вашого батька, візьміть!

Дає ще яблука.

Дочка: У мене ще і братик кривобокий.

Марічка:(зриває яблука) Візьміть і для братика !

Дочка набрала яблука у хустку і пошкандибала геть.

Дочка: Хай Бог тебе благословить, що ти всім бідним людям допомагаєш!

Пішла.

Марічка: А ви, малеча, чого зажурилися ?

Перший хлопець: Не до вподоби мені ця баба! Ой, не до вподоби!

Другий хлопець: І голос...

Марічка: Та годі вам! Бідна вона людина! Краще гайда до ставка !

Хлопці побігли до ставка . Марічка пішла теж і все з піснею.

Пісенька Марічка:

Яблунька в саду виростала,
Сонечко її зігривало!
Пішла у садок молодиця,
Принесла для яблунці водиці.
І вродила яблунька восени,
Яблучка великі, золоті,
Яблучка великі, золоті,
Ой, які цілюща і смачні!

Убігають.

Затемнення.

Дія друга.

Картина п'ята.

**Покої царя. Цар спить. Лише чути його хропіння.
Раптом прокинувся півень,
який теж знаходиться в царевій опочивальні
на високому стовпчику.
Він хрипко прокукурікав.**

Півень:Кі-кі-кі-ку-ку ! Кхе-кхе-хе-е-е-е !

Цар прокинувся.

Цар: Ох ! Щось ти того!...Старієш. Треба тобі заміну знайти.

**Цар підвівся з ліжка і почав робити ранкову зарядку.
То трусцею пробіжить, то присяде, то на підлогу лягає, ноги догори підіймає.
В цей час входить до нього Перший міністр.**

Перший міністр: Ваша величність! Радість! Велика радість!

Цар: Що, так з самого рання ?!

Перший міністр: Так це, того, вже давненько, з опівдня.

Цар: Ти мені краще півня молоденького знайди. А цього (вказує на півня) на пенсію відправити час.

Перший міністр: Ваша величність! Так і зроблю!

Цар: Ну, так яка там радість у тебе ?

Перший міністр: Привіз я до тебе дівчину з яблуками... ну...тими... золотими...що Марічкою зветься.

Цар:Що-о-о-о! Давай її сюди! Скоріше!

Перший міністр відчиняє двері, і на порозі з'являється Дочка Міністра.

Перший міністр:Ось вона, і яблука в хустці. Тільки наказ підпишіть, що...ну...про обіцяння їй...бути Царівною.

Дає Цареві наказ. Той підписує.

Цар:(Розглядаючи її)Так ось ти яка! Хм!... Не дуже... А як звати тебе?

Дочка: Марічкою я звусь!

Цар: Ну, Марічко, дай мені свої золоті яблучка, про які слава йде.

Дочка: Ось, візьміть!

**Дочка розгортає хустину і простягає Цареві те, що в ній загорнуто.
А з хустки, раптом, як почали вистрибувати жаби –
і прямишенько на Цареву голову. Він відскочив, жаб з себе скидає.
А вони ще більше на нього стрибають – на обличчя, на плечі,**

**ось і на Першого міністра, і на Дочку його скачуть.
Бігають вони по кімнаті, струшують з себе жаб.
Розлютувався Цар.**

Цар: (до Міністра) Ти що тут мені цирк влаштував?! Геть!Геть забирай цю дівку, і щоб я тебе більше не бачив!.. Щоб і духу твого поганого у Палаці не було. І півня з собою підхопи! Всіх порозгоняю! Всіх підлабузників, казнокрадів! Геть! Геть з моїх очей! Геть!

Цар схопився за серце і попрямував до ліжка.

ЦАР: Лікаря! Лікаря сюди! Помираю! Покличте до мене... Того... Як його там... Гарбуза Василя. Де він?! Коли не треба, то завжди крутиться під ногами...

Слуга: А хто буде Першим Міністром?

Цар: Хто, хто! Кличь мершій Гарбуза.

**В цей час Перший Міністр не може ніяк піймати півня.Бігає Міністр по кімнаті за півнем. А той б'є його дзьобом по потилиці і відлітає. Нарешті схопив Міністр півня, накрив капелюхом і вибіг з царської кімнати.
За ним і його Дочка побігла.
Вбігає Василь Гарбуз.**

Василь: Кликали мене, Царю-Батеньку?

Цар: Призначаю тебе Першим Міністром.

Василь: Так я того...того...

Цар: Все! Іди! Та поклич до мене лікаря. Ще півня молоденького принеси сюди... Все! Іди! Іди!

**Василь вибігає. Цар знову схопився за серце і впав на ліжко.
Затемнення.**

Картина шоста..

Кімната Царя.

Цар у ліжку.

**Проспівав тричі молодий півень
Цар не ворухнувся. Півень знову проспівав.**

Півень: Кі-ку-рі-ку-у-у!

Цар не ворушиться.
До покоїв заходить новий молодий Перший міністр.
За ним у білому халаті лікар. Підходять до Царя.
Лікар перевіряє пульс у Царя. Хитає головою.

Лікар: Кепські справи у нашому царстві. Криза!

Цар: (підвів голову) Чого стовбичите коло мене? Чекаєте мого кінця?
Не діждетися!

Лікар: Може, Вам щось потрібно? Чого Вам не вистачає?

Цар: Яблука! Золоті яблука! Коли я їх не побачу, то ... помру...

Лікар: Але це неможливо! Таких у нас в медицині не було!...

Цар: Ей, Перший міністре, де ти?! Яблука мені!..Яблука золоті!

Перший міністр: Ваша величність, це....

Цар: Що це, що це...це буде ознакою, що і в тобі я помилився!
Яблука мені! Тільки яблука врятують мене!

Затемнення.

Картина сьома.

Село. Та ж сама стежинка, тин, яблунька.
Марічка пасе козу і наспівує пісеньку.

Пісенька Марічки:

Прилетіла зозуленька
З темного лісочку,
Закувала зозуленька
В зеленому садочку,
Ой, вийшла Маріченька
В садок погуляти
Та просила зозуленьку
Про долю накувати:
Будеш ти, Маріченько,
У матері до ранку,
Будеш ти, Маріченько,

Вдома до світанку...
Бо вже час, Маріченько,
Сватів закликати,
Бо вже час, Маріченько,
Під вінець вставати!

Марічка почула галас людей і загнала козу до подвір'я.
Вбігають схвильовані хлопці.

Хлопці: (навипередки) Марічко! Марічко! Кажуть люди, цар захворів!
Помирає! Люди кажуть, що то через твої яблука! Як не побачить їх помре! А він, наш цар... він же не поганий. Буде інший, добра не чекай...

Марічка: Ні, не помре наш Цар! Не помре!

**Побігла Марічка до яблуньки,
підставила руки та кошик, і почали падати в них яблука.
Марічка схопила кошик і тільки крикнула хлопцям:**

Ні. Не помре!
**Хлопці теж за нею побігли.
Затемнення.**

Картина восьма.

**Покої Царя.
Цар лежить хворий.
Стогне, вбігає Перший міністр і веде за собою Марічку.**

Перший міністр: Ось, Ваша величність! Я привів до вас цю дівчину з яблуками.

Цар не реагує.Мовчить.

Марічка: Ваша величність! Прошу Вас, покуштуйте ці яблучка!

Цар: (не підводячись) Знову якась погань повискакує. Забирайтесь геть! Всі! Геть!

Марічка: Ваша величність! Погляньте! Он як воно блищить золотом, візьміть його і покуштуйте!

Цар неохоче бере яблуко, роздивляється і підносить до рота. І ледь він відкусив, як повернулася до нього сила. Він підвівся. Потім, підхопився з ліжка і почав плигати по кімнаті.

Цар: Я живий! Я живий! Яблучка! Золоті яблучка!

Розглядає Марічку.

То ти справжня Марічка? А ти пригожа! Такою і лічить бути царівниці. Я, як сказав, так воно і буде! Чуєте, всі?!
(До першого Міністра) Даю наказ! Цю дівчину, Марічку, зробити царівною!

Марічка: А навіщо воно мені?

Цар: Ні! Як я сказав, так воно і буде! І нареченого тобі знайдемо! Га?!
Що на це ти відповіси?! Подивись на цього Першого міністра. Чим тобі не пара?!

Раптом почулися постріли.

Цар: Що таке?! Заколот? Стріляють в моєму палаці? Гей, охорона!
Постріли не припиняються. Наче з кулимета.
Хтось почав галасувати.

Голоси: Вовк! Вовк у палаці! Стріляйте у Вовка!

Марічка збентежена.

І ось в кімнату вбігає Вовк. Він висколив зуби, кидається то на охорону, то на Царя, то на Першого Міністра. Схопив його за штани, по кімнаті тягне. Той відбивається, кричить. Цар під ковдрою сховався. Бігає з ковдрою по кімнаті. Марічка кинулася до Вовка.

Марічка: Вовчику мій! Вовчику! Як ти сюди потрапив?

Цар: Стріляйте у Вовка! Охорона! Де моя охорона?!

Охоронці кидаються до Вовка.
Марічка його захище.

Марічка: Не чіпайте його! Це завдяки йому ви, Ваша Величність, видужили! Це він...

Марічка обійняла Вовка і поцілувала.
І тут сталося чудо.
Вовк в одну мить перетворився в гарного юнака.

Цар: Свят, свят!.. Скільки живу на світі, а такого дива не бачив! Ти хто, маг, чаклун?!

Юнак: Ні, Ваша Величність, не маг я ! Мене заворожила зла чаклунка.
І лише тоді, коли мене поцілує дівчина, чари повинні мене залишити.

До Марічки:

Спасибі тобі, Марічко! (Взяв її за руки).

Цар: Що ж це виходить!?

Марічка: А виходить те, Ваша Величність, що ми знайшли один одного. Благословіть нас!

Молоді схилилися додолу перед Царем.

Цар: Ну, як що так, то благословляю! Живіть! ... (До юнака) Може, з часом царювання від мене візьмеш. Я, бач вже немолодий.

Юнак: Спасибі! Ми краще відкланюємося!

Цар: А як же... Марічко... ти ж тепер – Царівна! Куди ж ти підеш від нас?!

Марічка: А наше царство – то моє рідне село, ліси та долини! Ось там і будемо царювати і вас прославляти!

Молоді взяли за руки і під урочисту музику пішли з палацу.

На сцені усі виконавці зі своїми ляльками співають заключну пісню.

Всі разом: Казку чарівну ми вам показали,
Багато цікавого в ній ви пізнали.
Шукайте мерщій свою яблуньку, діти,
Бо радісно буде з нею вам жити.
Хай гілочки яблунька схилить свої,
І ваші бажання здійсняться тоді!
І ваші бажання здійсняться тоді!

Кінець.

Автор – Данилевич Всеволод Миколайович.

04205 м.Київ, Оболонський проспект, 12, кв.21.

тел. 419- 91- 46